Mizah

FIKRALAR

SÖZÜN KISASI

Hacı ağanın metresi sordu:

— Beni seviyor musun, ağam?

— Seviyom ya.

— Ne kadar seviyorsun?

— Uzun etme, garı. Ne gadar istiyon, onu söyle!

DİLİ DÖNMEMİŞ...

Ses Operetinden Tevhit Bilge, son temsil esnasında «yuha!» çekerek nümayiş yapan Fenerbahçelilerle barışmıştı. Hep beraber Büyükdereye gidip sızıncaya kadar içtiler. Tabii Tevhid ertesi akşamki temsile yetişemedi. Halide Pişkin bu yüzden hesap soruyordu:

— Sen dün bana arkadaşlarınla gaznioya gittiğini söylemiştin! Halbuki çocuklardan birini gördüm, Büyükdereye gittiğinizi ondan öğrendim. Niçin bana yalan söylüyorsun?

Tevhit izah etti:

— Ne yapayım ablacığım! Dün gece geldiğim zaman «Büyükdere» diyebilecek halde değildim ki!

ÇARE

Bir piknikte, görüşüyorlardı. Bayanlardan biri, uluorta dert yanmağa başladı:

— Kocam bana işlerinden hiç bahsetmiyor. Ne yapsam da işleri hakkında kendisinden tafsilât alsam?

Macide Birsen akıl öğretti:

— Yeni bir şapkayla mevsimlik bir kostüm, yazlık bir rop iste...

PORSİYON

Semiha, gayet fena yemek pişirirdi. Dürnev Türkân bunu bildiği için sordu :

— Peki, akşam kocan sofradaki yemekleri beğenmezse ne veriyorsun?

Arkadaşı gayet tabii; mukabele etti:

— Şapkasiyle paltosunu...

ÇOCUK AKLI !

Diş hekimi Âdem Nezihi Energin, mühimce bir ameliyat geçirdi. Ailece oturmuşlar, konuşuyorlardı. Âdem Nezihi:

— Bu sene yazlığa gidemeyiz, karıcığım. Zaten fazla masraf ettik, bunları düşünmemiz lâzım... dedi.

Kızı Ümit, hemen atıldı:

— Gidelim de açık havada daha iyi düşünürüz babacığım!

YANLIŞ !

Mişon Büyükada santralından evinin telefonunu istedi.

— Rebeka, sen misin? diye sordu. Ben Mişon .Akşama iki misafir getiriyorum. Getireyim mi?

Kadın cevap verdi:

— Tabii, getir ya.

— Anlamadın galiba: Misafir getireceğim, diyorum.

— Ben de getir, diyorum.

Mişon santrala seslendi:

— Alo alo! Bu işte bir yanlışlık olacak. Başka bir Rebekayı verdiniz galiba. Benim karisi böyle cevap vermez.

NETİCE

Dümbüllü İsmail DÜMBÜLLÜ, bir arkadaşının hali pür melâlini anlatıyordu:

— Bizim Ahmet Beşbıyığı bilirsin; evlenmeden evvel: «Ben kılıbık olursam adam değilim», derdi.

Muhatabı sordu :

— E, ne oldu ?

— Evlendi ve adam olmadığını nihayet anladı!

PERİ

Beşinci Sayısı

Herkesi şaşırtacak bir güzellikte

Yarın çıkıyor!

RUHİYAT

Necati Tokyay elindeki kitabı masanın üzerine bırakarak:

— Güzel bir eser, dedi. Tam sekiz yüz sahife... Fakat erkeklerin ruhiyatını öyle iyi anlatıyor ki!

Mefharet Yıldırım alaylı alaylı gülümsedi:

— Erkeklerin ruhiyatını anlamak için sekiz yüz sahifelik eser okumaya ne lüzum var? Sekiz dakika görüşmek kâfi...

NE LÜZUM VAR !

Evlilik hayatı münakaşa ediliyordu.

Biri sordu:

— Evlilikte erkeğin her yaptığını, her düşündüğünü karısına söylemek şart mıdır?

Romancı Peride Celâl cevap verdi:

— Hayır. Buna hiç de lüzum yoktur. Kadın kocasının kafasından geçenleri derhal anlar, ne yaptığını da konu-komşu haber verir.

İLLET

Vapurda konuşuyorlardı:

— Demek senin hanım bir hafta kalmak üzere Yalovaya gitti ha? Nesi varmış?

— Babasından miras kalan bin lirası!

Sayı: 148, Cilt: 6 FİATI 25 KURUŞ. 6 Mayıs 1949

Mizah

SAHİBİ : RAMİZ GÖKÇE
ABONE :
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta kutusu : 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı No. 10
Telefon : 20715

• CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI •

TEDBİR ve TAKDİR

İHTİKÂRLA mücadele için yine tedbir alıyormuşuz. Ne zaman bu «tedbir» kleimesi. Ne zaman bu «tedbir» kelimesi şarkı gelir:

Neyleyim tedbire takdir uymuyor

Bizimki de başka türlü. Nedense bizim takdirlere tedbirler uymuyor olacak ki arkası gelmiyor. Böyle olmakla beraber bunu bile bile yine tedbirler alıyoruz; bu tedbirler tönbekici Settar Ağanın borcuna benziyor.

Tönbekici Settar Ağa komşusu Gaffar Ağaya gitmiş...

— Merhaba Gaffar Aka...

— Merhaba Settar Aka...

— Özünün mene yüz tümen borcun vardır.

— Beli... Settar Aka... Özümün sana yüz tümen borcum vardır.

Bir ay sonra ikinci ziyaret:

— Merhaba Gaffar Aka...

— Merhaba Settar Aka...

— Özünün mene iki yüz tümen borcun vardır.

— Beli... Settar Aka... Özümün sana iki yüz tümen borcum vardır.

Bir ay sonra üçüncü ziyaret:

— Merhaba Gaffar Aka...

— Merhaba Settar Aka...

— Özünün mene 300 tümen borcun vardır.

— Beli... Settar Aka... Özümün sana 300 tümen borcum vardır.

Settar Ağa.. dayanamamış.

— Behey hane harab! demiş. Yüz tümeni üç yüze çıkardım. Neden itiraz etmezsin?

Gaffar Ağa :

— Menim nur-ı-aynım. Sana bir pul dahi ödeyecek değilim ki itiraz idem. İstersen hezar tümen desen hemmisine «beli» derim...

MİZAHÇI

BEKLENEN MUCİZE ZUHUR ETMEYİNCE .:.

Cemil Barlas — Eşeğin kuyruğunu bırakıyorum, canınızı kurtarmaya bakın !

Pahalılık anketi

Yazan: **Refi' Cevad ULUNAY**

Hepimiz hayat pahalılığından şikâyet ediyoruz.

Derken bu hay huy içinde bir ses yükseldi:

— Hayatı ucuzlatmak kimsenin haddi değildir. Çünkü artık hayat ucuzlamaz. Onu ucuzlatmak bir mucizedir.

Ne tuhaftır! Biz şıkıştık mı? hemen mucizeden bahsederiz.

Hayat ucuzlayabilir mi? Ucuzlayamaz mı? Kendi kendimize bu meseleyi halledemiyeceğimiz için erbabına sormağa karar verdim.

Evvelâ memleketin tanınmış iktisa[illegible] Baban'a sordum.

Bir saat kadar konuştuk:

— O halde, dedim. Hayatı ucuzlatmak mümkündür.

— Asla... Ben öyle bir şey söylemedim.

— Demek hayat ucuzlamıyacak. Böyle devam edecek..

— Ne münasebet... Bunun imkânı mı var... Esasen ben öyle bir şey de demedim.

Sokakta İktidar Partisinin ahu babalarından biriyle karşılaştım .

— Aman ,dedim. Bir şey soracağım: Şu hayat pahalılığı...

Muhatabım kaşlarını çattı:

— Hangi hayat pahalılığı? Bunlar hep lâf... Muhaliflerin aleyhimizde propaganda için yaptıkları kurnazlık. Hayatta pahalılık diye bir şey var mı? 7 Eylûldenberi hayat her gün ucuzluyor!

Dedi ve selâm vermeden yürüdü gitti.

Tesadüf beni Demokratların sayılı şahsiyetlerinden biri ile burun buruna getirdi.

— Hayat pahalılığından [illegible]tulmanın tek çaresi bizim iktidarı ele almaklığımızdır. Göreceksiniz... Geleceğiz !

Millet Partisinden bir dost da:

— Bu hususta bir şey söylemek için evvelâ Hikmet Bayurla bir görüşmeli. Sonra Osman Nuri Köni ile bir istişare etmeli. Sadık Aldoğanın fikrini sorduktan sonra Enis Akaygenle bir fikir teatisi edip bu hususta bir söz söylemeli...

Buradan da bir şey alamayınca bir de halkı yoklıyayım dedim. Babıâli yokuşunu tırmanırken ikide birde duraklıyan, öksüre tıksıra yokuşu çıkmaya çabalayan sıska, perişan, mecalsiz bir adama doğru gittim. Zavallı sırtını duvara dayamış soluk alıyordu...

— Kuzum efendim, dedim. Hayat pahalılığı hakkında ne düşünüyorsunuz? Fersiz gözlerini bana kaldırdı; içini çekti... Şu cevabı verdi:

—Hayat var mı ki pahalılığı olsun!

— Bud iken üstünde oturan Hintli fakir mi?
— Hayır, kiracı denen fakir !

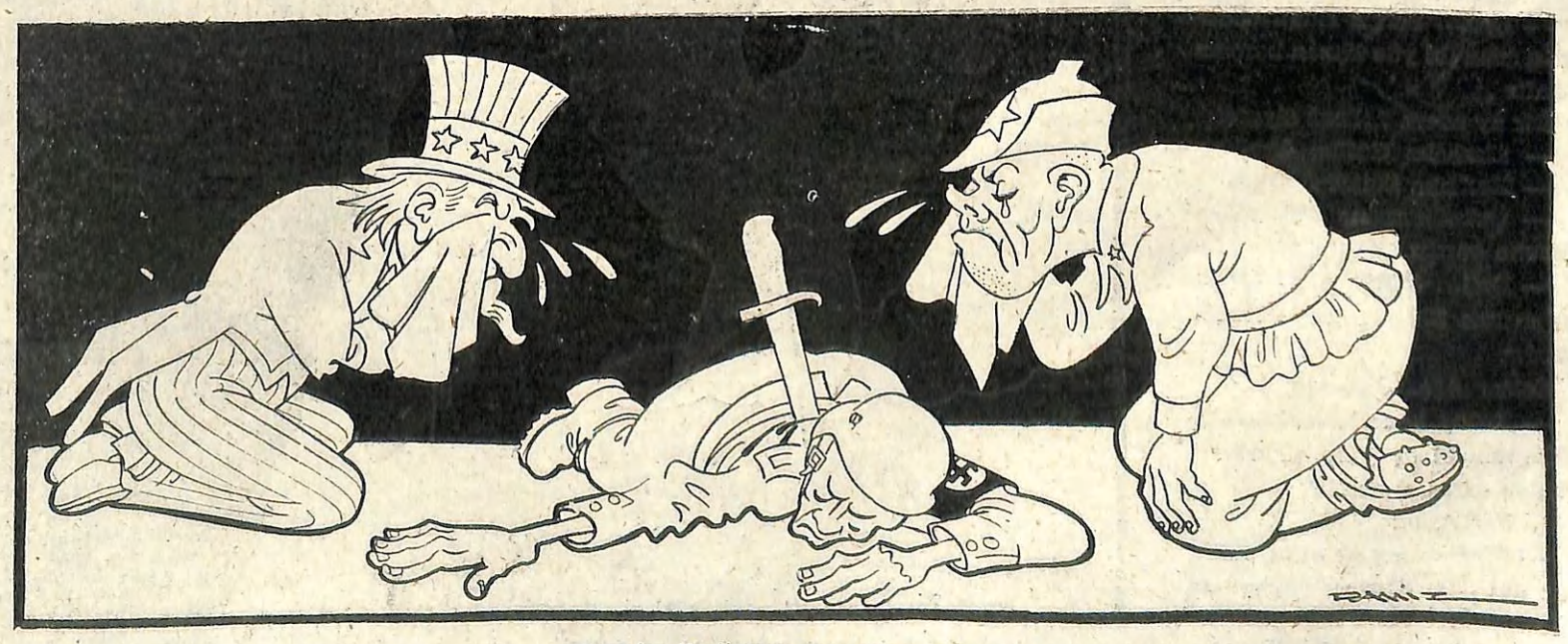

BERLİN ÖNÜNDE HAMİYET YARIŞI :

— Ah benim sırma saçlım!
— Ah benim badem gözlüm !

— *Ağaca bak, eski softalara benziyor..*
— *He.. Üstünü budadılar emme, kökünü bir türlü kurutamadılar !*

Tek keramet

İhtikâr âleminde

Çarşıya uymayor evdeki hesap,
Defteri, kitabı dürmeye geldim;
Beyhûde ümide düşme, ey kasap,
Kuzuyu çengelde görmeye geldim.

★

Yeşilay kol kola girmiş Tekel'le;
Kim içer her akşam üç beş papelle?
Bu yüzden kızmayor bir türlü kelle;
İşin encâmını sormaya geldim.

★

Kapanıp giderse böyle meyhâne,
Tekke küşâdına olur bahâne;
Ahvâle bakınca, kalenderâne,
Ben de bir tarika girmeye geldim.

★

Kalkanın kilosu iki yüz elli,
Deniz de vurguna başlamış, belli!
Ucuz keyf ararsan, bir çifte telli;
Kâhtâne safâsı sürmeye geldim.

★

Ozan der: Sonu yok bu ihtikârın;
İsmi okunmayor yüzde yüz kârın;
Buna meydan veren bir iktidârın
Başına bir çorap örmeye geldim!

DELİ OZAN

Betarz-ı Kudema

Olmuş

Değişmiş şimdi her şey, bî-edebler hep edîb olmuş
Hasebsizler hasîb olmuş, nesebsizler nesîb olmuş
Görüp şaştım, bütün ehl-i gınâ-yi memleket hayfâ
Mürüvvetten, keremden, merhametten bî nasîb olmuş
(Ofis) ambarlarından çöplenip hâin güvercinler
Hayâsız kargalar kaaimmakaam-ı andelîb olmuş
Kesilmiş nağmeler; ses yok, sadâ yok âşiyanlarda
Dirîgaa ,kendi gülzârında bülbüller garîb olmuş
Nasıl yakmaz şu mülkün hâli enzâr-ı temâşâyı
Bütün aktârı sertâser cüdâ-yı ferr-ü zîb olmuş
Ehemmiyyet veren yok şimdi aslâ ta'n-ü teşni'a
Suratlar hep meşinleşmiş, etekler hep ratîb olmuş
Nazar kıl, bir zamanlar beste-leb baş sallıyanlar da
Misâl-i Mîr-i (Hamdullah) birer müdhiş hatîb olmuş
Neler olmuş, deyip hiç sorma benden Mîr-i (Yahya)yı
Tırâş olmuş, güzelleşmiş, begâayet dilfirîb olmuş
Sanırsam gayri mısra'larla ülfet eylemez, zira
Musârı'lar bütün demsâz-ı (İsmail Habîb) olmuş
Dehânım kaldı hayretten açık (Karpiç)te gördüm de
Bizim (Kaplan) şu son günlerde aslandan mehîb olmuş
Tebeddül eylemiş canan dahî tâbi' olup dehre
Becâdır dersem imâen (Bayur) Beyden acîb olmuş
İşittim dün ki birkaç bî hayâ haylâza uymuş da
Gidip dem-hânei ağyâra hem-bezm-i rakîb olmuş
Nasıl durmaksızın feryâd-ü âh etmezsin ey (Râsıd)
Gönül sevdâ-yı hürriyyetle coşmuş, nâ-şekîb olmuş

RÂŞID

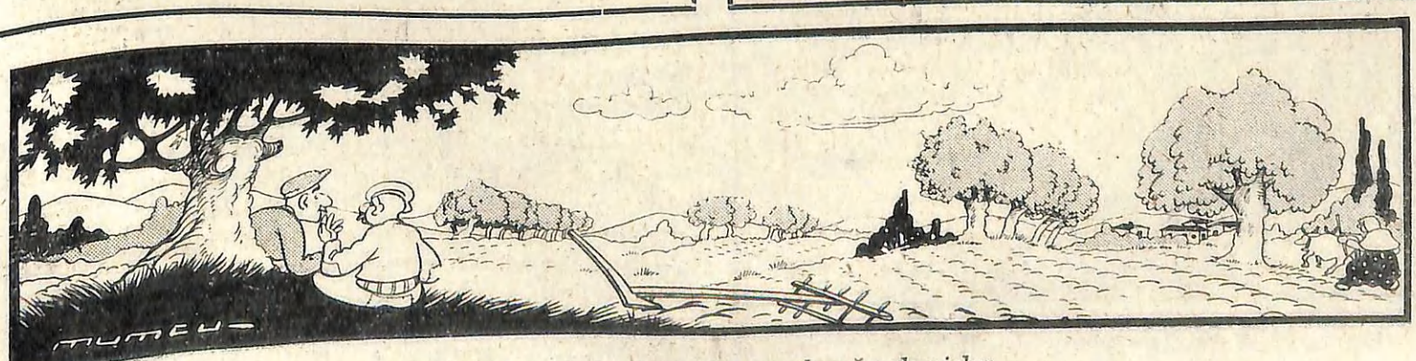

— *Büyüklerimiz bu sene bire on alacağız demişler...*
— *Mahsul mü, vergi mi?*

— *Bu yaz tebdili hava için Adaya gideceğim..*
— *Şehirdeki havailiğini tebdil için mi?!*

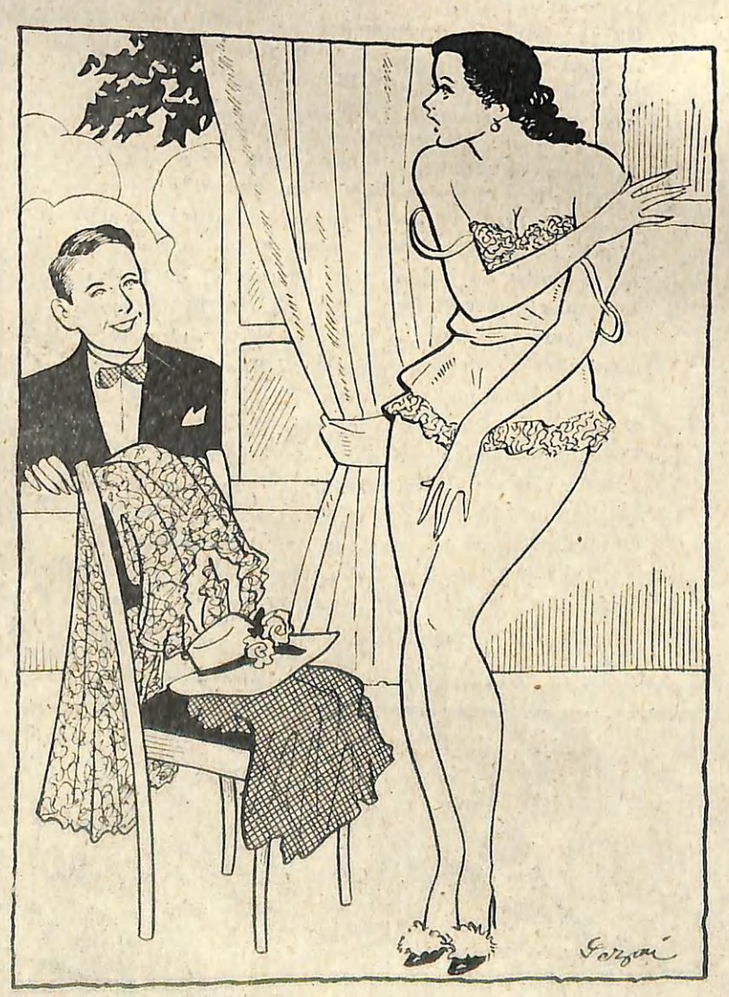

— *Bir kadın giyinirken pencereden bakmağa utanmıyor musun?*
— *Affedersiniz, ben sizi soyunuyor zannetmiştim!*

Hıdırellez gezmesi

Dün hıdırellezdi... Patrondan izin kopardım, şöyle Kâğıthaneye doğru bir kayık safası yapmağa karar verdim. Eski günleri tekrar etmeğe imkân yok. Sadece onları yâd ile iktifa edeceğiz. Şimdi kuzu çevirmesi, dolması, helvası ile bir hıdırellez gezmesinin bütçede açacağı deliği bir senelik perhiz kapamaz. Varsın gırtlak ve mide olmasın.. Açık hava ile denize, kırlara da zam olmadı ya...

Han önüne geldim. Pedavra tahtalarından yapılmış iskeleye sandalını yanaştırmış, mukadderatını düşünen bir kayıkçı beni görünce:

— Buyurun... Eminönüne mi, Hal'e mi?

Diye sordu.

— Kâğıthaneye gideceğim. Bugün hıdırellez...

Sandalcı, nasırlı parmaklariyle uzamış traşını kaşıdı. Bana şüpheli şüpheli baktı; sonra:

— Öyle olsun... Buyurun!

Dedi. Sandala atladım.

Biraz açıldık. Hıdırelleze rağmen inatçı bir soğuk yavaş yavaş işlemeğe başladı. Pardösümün yakasını kaldırdım. Halicin iki sahil yamaçlarındaki evlerin bacalarından, soba borularından dumanlar çıkıyordu.

Sandalcı:

— Efendi ,dedi, affedersin ama hakikaten Kâğıthaneye mi gidiyoruz?

— Evet, Kâğıthaneye gidiyoruz. Bunda şaşacak ne var?

Yolu tuttuk; Balıkhane hizasına geldik; martılardan biri üstümüzden geçerken ağzından bir balık barsağı düşürdü; onun öfkesinden olacak bir de uğur sembolü diye anılan bir nesne koyuverdi. Şap diye omuzuma düşen bu lüzucetli maddeyi sandalcı görünce:

— Aldırma beyim... Uğurdur.

Dedi, gülüştük.

Unkapanı köprüsünü geçtik. bir koku başladı...

Sandalcı sordu :

— İhtiyat pamuk almadınız mı?

— Ne pamuğu ?

— Bazı yerlerden geçerken burnunuza kokulu pamuk tıkamazsanız dayanamazsınız. Meselâ burası Kasımpaşadır. Malûm a... Bu köy kerizi ile namlıdır... ,

İlerledik. Bir sahilde yer yer kazıklar dikilmişti. Bunun vaktiyle denize doğru yürümüş kahve taraçaları olduğunu güç hatırladım. Kazıkların yanında simsiyah mavnalarda yarı çıplak adamlar sudan kapkara bir çamur çıkarıyorlardı. Bunun ne işe yaradığını sormağa bile iğrendim.

Deniz gittikçe kızıllaşmaya başladı... Mezbahaya gelmiştik. Bu et yoksuzluğuna rağmen denizin hâlâ kızıllığına hayret ettim.

İlerledik... Birdenbire müthiş bir koku baş döndürücü bir şiddetle ortalığı sardı. Mendili burnuma tıkadım. Sandalcı :

— Deri sepeliyorlar!

Dedi ve küreklere asıldı... Oradan kaçtık. Etrafımızda karabataklar, çirkin kafalarını sudan çıkararak bize meraklı gözlerle bakıyorlardı. Birden kendimizi bir harabe önünde bulduk. Sandalcı:

— Sütlüce! dedi.

Hemen ellerimizi açıp Fatiha okuduk. Hey gidi Sütlüce hey!. Bir vakitler:

Sütlüceden geçtin mi?
Sütlü kahve içtin mi?

diye türküsü söylenen bu mahalle patlayan bombalarla korkunç bir manzara almıştı. Sandalcı hemen açtı.

— Belki, dedi, bomba falân vardır... Başımıza bir kaza gelmesin.

Kâğıthanenin methalindeki adalara geldik. Burada kozalak fabrikası için kütükler yığılmıştı.

Derenin ağzında gübre yığınları vardı. Karşı tarafta genç kızlar, dirseklerine kadar kırmızı bir madde ile uğraşıyorlardı. Sordum:

— Bunlar ne yapıyorlar?

Sandalcı içini çekti:

— Burası kan kurutma fabrikasıdır!.

Düşündüm: Ayrıca fabrika kurmağa ne lüzum vardı? Belediye kâfi derecede kanımızı kurutmuyor mu idi?

Silâhtarağa tarafında kömür, çamur vardı. Kâğıthane tarafında gübre ve pislik vardı.

Bizim hıdırellez safası işte böyle geçti!

— *Sevgilim, sen bir bakımdan Venüs dö Milo'ya benziyorsun..*
— *Ne bakımdan?*
— *Kolların yokmuş gibi, bir türlü sarılmıyorsun!*

Kralın Tuzağı

XIV. üncü Louis bir sabah Mareşal Gramont'a:

— Aziz mareşalim, şu şiiri okur musunuz? Ben hayatımda bu kadar saçmasına hiç rastlamadım, dedi.

Mareşal, şiire şöyle bir göz gezdirdikten sonra:

—Haşmetmeap, diğerlerinde olduğu gibi, bunda da hükmünüzün doğruluğu ilâhîdir; dedi.

Kral gülerek:

— Bunu yazan budalanın biri, değil mi?

— Haşmetmeap! Ona daha başka ad vermeye imkân yoktur!

— Hakikî fikrinizi öğrendiğime memnun oldum. Zira bu şiiri kendim yazmıştım.

— Ah, haşmetmeap, kendinize karşı kulunuzu kabaca ihanette bulundurdunuz!

— Hayır aziz mareşalim, ilk intibalar daima en doğru olanlardır...

KRALIN AZIĞI

Bir gün, memleketinin dağlık arazisinde, yalnız başına avlanan İtalya Kralı, bir uçurumun dibinde bir yaban keçisi vurmuştu. Bu vaziyeti gören bir köylü çocuğunun, uçurumda vurulan hayvanı getireceğini söylemesi üzerine Kral:

— Pekalâ, dedi.

— Ama oraya gidersem bana ne vereceksin?

— Ne istiyorsun?

— Bir liretle azığının yarısını.

— Kabul.

Çocuk, çarçabuk keçiyi getirdikten sonra azığa intizaren Kralın yanına oturdu... Hükümdar evvelâ vaadettiği lireti verdi, sonra da azığını çıkararak ikiye böldü... Çocuk hissesine düşen kara ekmekle taze soğanı görünce, ayağa kalkıp istihfafla Kralı süzdükten sonra:

— Kılığına, kıyafetine bakıp seni bir efendi zannetmiştim, benim gibi züğürdün biriymişsin, deyip uzaklaştı.

— *Neden musallanın üstüne çıktın, orası ölülere mahsustur..*
— *Sanki biz de yaşıyor muyuz!*

Hikâye

Bir taşla dört kuş

Yazan :
VİRGUL

Odanın içinde bir aşağı bir yukarı gidip gelirken ikide bir saatine bakıyordu:

— «Beşe on var... On dakika kaldı.»

— «Beş var... Beş dakika kaldı.»

— «Üç dakika kaldı..»

Fakat bu dünyada kim vaktinde gelmiştir? Beş oldu, yok; beş geçti yok; on geçti, yok.

Delikanlı ,heyecandan zaten bitmişti, şimdi büsbütün bitiyordu. Perihan hakikaten heyecanla beklenecek kadındı. Hem de ne iyi kalpliydi! Onun pısırıklığını anlamış, hoş görmüş, bir arkadaşının boş evinin anahtarını temin etmiş, ona verip buraya yollamıştı. Ahmet, başka zaman olsa, bir yabancının evini açıp içeri girmeye cesaret edemezdi ama, aşk uğruna gözü kararmıştı. Her şeyi yapabilirdi.

Burası, karanlık bir apartımanın en üst katında iki odadan mürekkep bir daireydi. İçerisi pek fakir bir şekilde döşenmişti ,fakat iki kişiye lâzım gelecek eşyası tamamdı .

Ahmet yine saatine baktı. Lâkin kaç olduğunun farkına varamadan... Kapı çalındı. Evvelâ kalbi, sonra kendisi yerinden fırladı, hemen koşup açtı.

Açmasiyle: «A!» diye haykırması bir oldu.

Karşısında babası duruyordu!

— «Nerede o karı?»

— «Bilmiyorum, baba...»

— «Demek seni de tuzağa düşürdü ha!»

— «Yoksa ,seni de mi?..»

— «Evet, beni de buraya çağırdı. Saat beşten sonra bekliyecekti. Demek yok ha? Hangi cehennemde acaba?»

Zavallı delikanlı renkten renge giriyor, Perihan'ın cehennemden dışarı çıkmamasını ve oraya gelememesini içinden dua ediyordu. Demek sevdiği kız ona oyun oynamıştı... Hem de böyle bir oyun! Şimdi babasına ne hesap verecekti?

Fakat Ali Bey de, cebinden çıkardığı köstekli saatine bakarken kendi kendine ayni suali soruyordu :Ya yumurcak gidip de annesine söyliyecek olursa karısına ne cevap verecekti?

— «Ah şu karı bir gelse de ben ona göstersem!» diye söylenerek saati cebine koydu ve odada gidip gelmeye başladı.

Saat beş buçuk olmuştu, Perihan görünürde yoktu.

Ahmet, suç ortaklığını kabul etmiş bir zavallı haliyle boynunu bükerek: «Artık gitsek mi, baba» dedi. «Bu karının geleceği yok.»

— «Dur, biraz daha bekliyelim.»

Ne de olsa Ali Bey daha tecrübeliydi. Kadınların geç kalmak âdetleri olduğunu çok iyi bilirdi.

Netekim, saat altıya beş kala kapı çalındı.

İkisi birden yerlerinden fırladılar ve: «Hah! İşte geldi!» diye haykırarak kapıya koştular.

Bu sefer iki ağızdan birden «A!» yükseldi .

Fakat gelen kadının sesi onlarınkini bastırdı:

— «Siz ne arıyorsunuz burada?»

Bu öyle tepeden inme bir sualdi ki, zaten şaşkınlıktan taş kesilmiş olan baba oğul, az kalsın birer külçe halinde oracığa yığılıvereceklerdi.

Çünkü karşılarındaki Perihan değildi... Ya kimdi, biliyor musunuz? Hiç akla gelmedik biri: Ali Beyin karısı, Ahmedin annesi!

Baba-oğul, kendilerini biraz toparladılar . O zaman ikisinin de zihninden şu düşünce geçti:

— «Hınzır kadın... Demek haber aldı... Yahut peşimizi takip etti... ve bizi burada yakaladı...»

Fatma Hanım, hâlâ hiddet içinde haykırıyordu :

— «Söyleyin bakayım... Siz ne arıyorsunuz burada?»

Nihayet Ali Bey, sesini yükseltebildi ve: «Peki, sen ne arıyorsun burada?» diye sordu.

Kadın evvelâ afalladı, sonra bir yalan kıvırdı:

— «Burada usta bir şapkacı varmış .Bana sağlık verdiler. Onu görmeye geldimdi..»

Ali Bey inandı, tabii. Fakat Ahmet içinden: «Bu işin içinde bir iş var,» diyordu.

Üçü de vaziyetin nasıl halledilebileceğini düşünmekle meşgullerdi ki, kapı tekrar çalındı. O zaman Ali Beyle oğlunun kafasından: «Perihan geldi!» düşüncesi geçti. Fatma Hanım ise, «Eyvah! Nedim geldi!» endişesi ile bayılacak gibi oldu.

Fakat, gelen ne Perihandı, ne de Nedim. Ali Beyle Fatma Hanımın kızı, Süheylâ.

— «Kız Süheylâ! Ne arıyorsun sen burada?»

Karşısında annesiyle babasını ve ağabeysini gören kız içinden: «Eyvah! Basıldık!» diyerek oracığa düşüp bayılıverdi.

***

O anda karşıki apartımanın penceresinden perdeyi aralamış, bu küçük odanın içini seyreden Perihan'la Nedim fıs fıs konuşuyorlardı :

— Oh olsun, kerataya! Dört senedir metresiyim, bana topu topu üç kürk manto ile beş bilezik aldı. Bu zamana kadar çekmezdim ama, oğlu büyüsün diye bekledim. Fakat, o da hödük çıktı. Ona da oh olsun!»

Nedim vaziyetten daha memnundu :

— «Fatma artık yaşlandı, başımdan nasıl atacağımı düşünüp duruyordum. Kızı da amma balta olmuştu ha! Desene bir taşla iki kuş vurdum...»

Perihan kahkahasını tutamadı:

— «İki de benden, dört!»

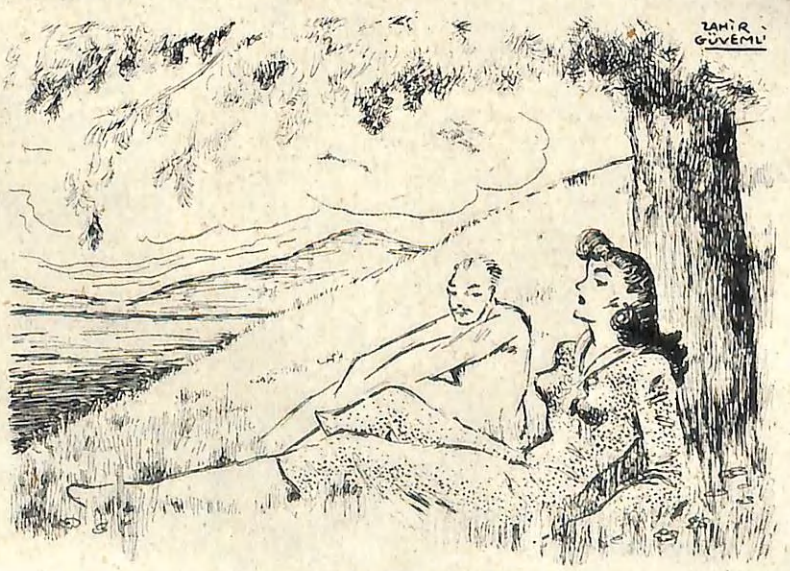

— Beni şimdiye kadar kocamdan başkası öpmemiştir.
— Yani övünüyor musun, şikâyet mi ediyorsun?!

Çömezin Röportajları:
148
Taşlar Gediğine

Çizen: RAMİZ

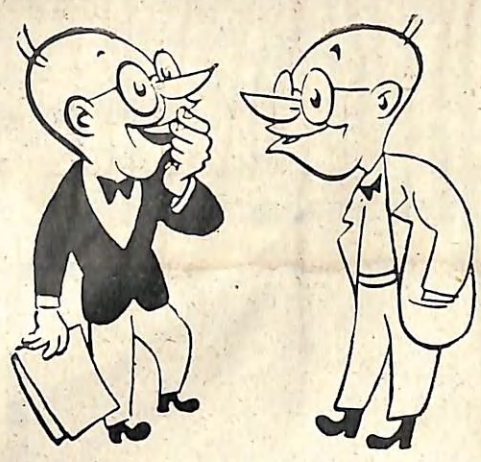

— Millet Partisinin Hikmet Bayuru bugünlerde çok sertleşti.

— Öyledir, şaraptan bozma sirke keskin olur!

— Mükâfatla mücazat devletin iki gözüdür.

— Tevekkeli değil, bizimkiler şaşı bakıyor!

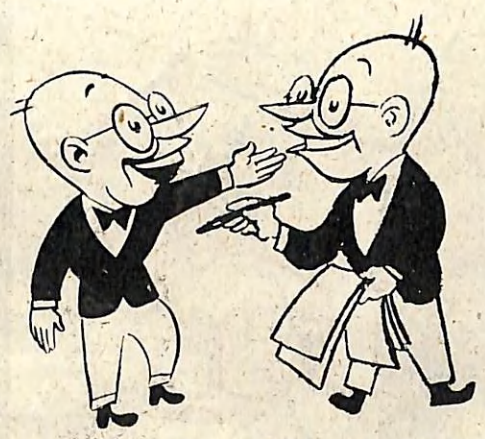

— Miri malı balık kılçığı gibidir, boğazda kalır diyorlar, öyle mi?

— Aldırma, bizde mahallebi gibidir!

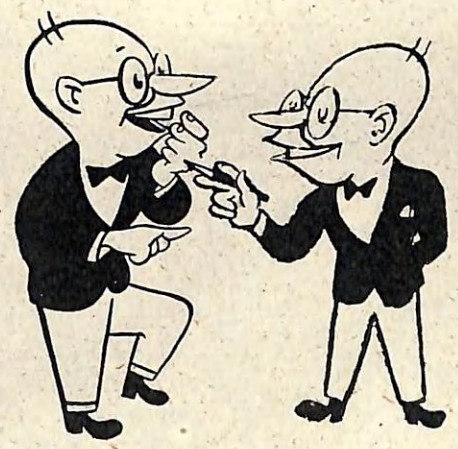

— Vakıf tarla kimseye mal olmaz.

— Gecekondular bundan müstesna!

— Kısmeti kesilen köpek kurban bayramında uyurmuş..

— Atlantik Paktını mı anlatıyorsun!

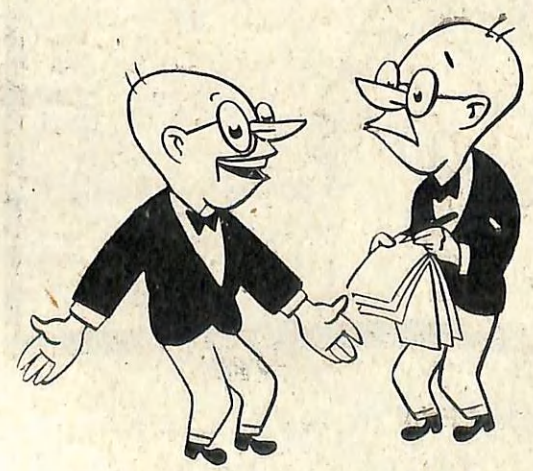

— Belediye bir taraftan parasızlıktan sızlanır bir taraftan ziyafet verir, buna ne dersin?

— Ne diyeceğim çengi ölüsü çalgı ile kalkar, derim!

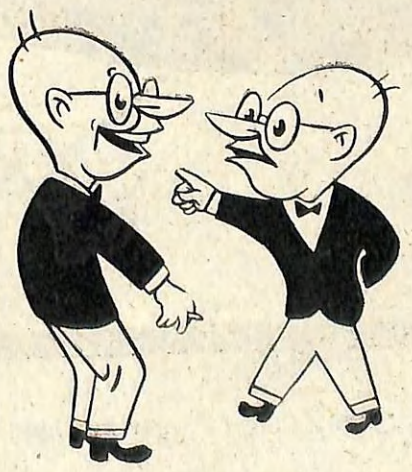

— M.T.A. aleyhindeki dedikodulara ne dersin?

— Kömürcünün evine giren yüzü kara çıkar!

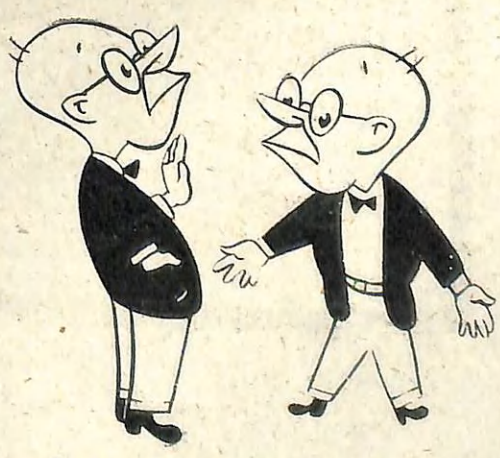

— Bazı şüpheliler mal beyanına çağrılıyormuş.

— Lüzumu yok, yağ yiyen köpek tüyünden bellidir!

TOMBUL TEYZE

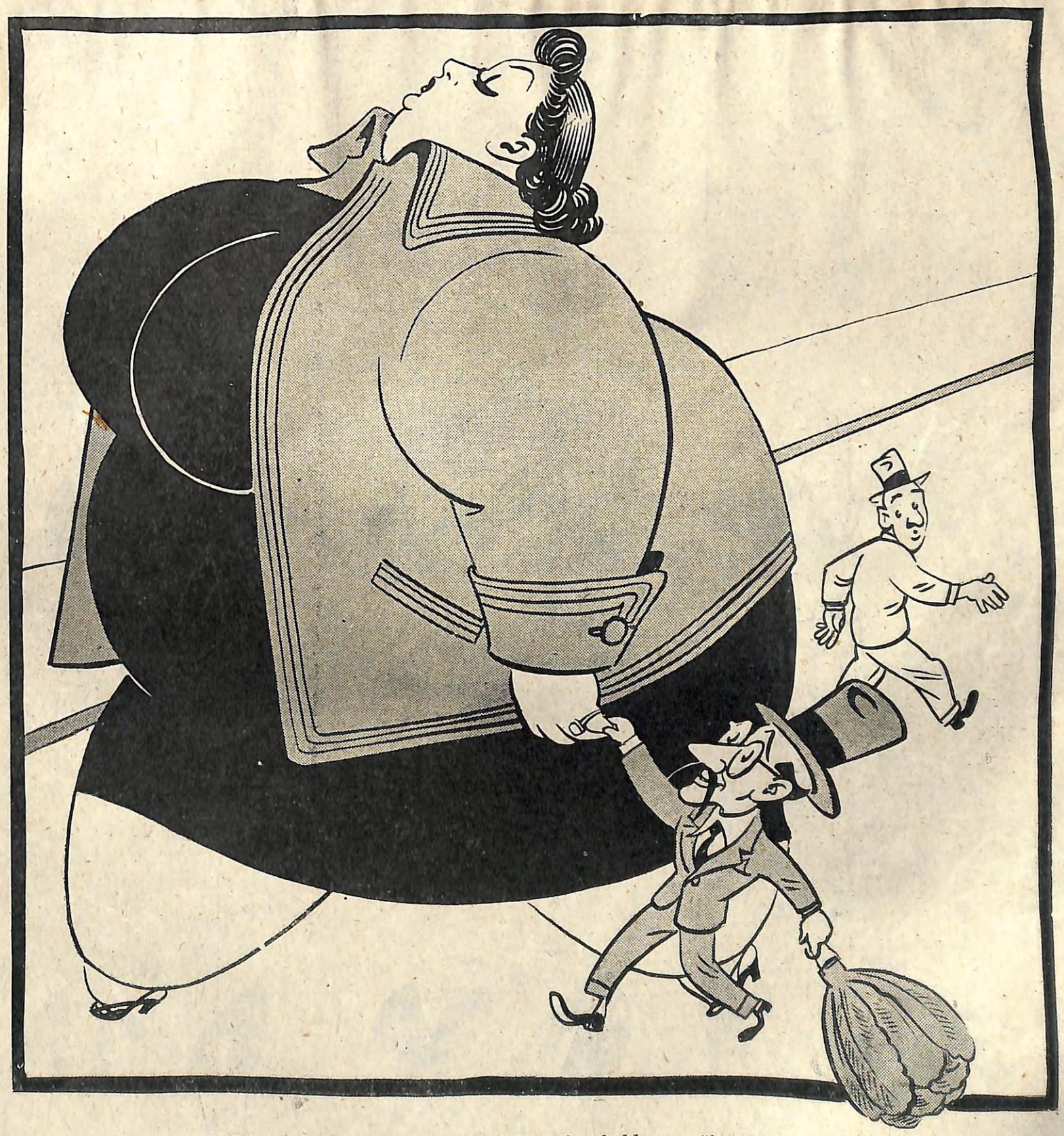

Yolcu — Adam ağzının tadını biliyor her halde, en göbeklisini seçmiş !

T. T. Postası

Bursa: Haydar Demir,

S — Sayın Teyzeciğim,
Geçende gazetelerde okudum. Ağrı dağına oturmuş olan Nuhun gemisini araştırmak üzere bir heyet geliyormuş..

C — Sayın okuyucum, bir Amerikada oturan gemilerimiz için heyetler gönderdiğimiz bir zamanda Amerikalıların Ağrıya oturan Nuhun gemisi için bir heyetçik göndermesinde şaşacak bir şey göremiyorum. Amerikalıların bize dost oldukları ağrımızla bile alâkadar olmalarından belli.

ŞEHİRDEN – MEMLEKETTEN

İstanbulu tanir mısınız? Tanıyorsanız bu gölgelerin neresi olduğunu bilin bakalım!

1 — Kırmızı sakallı amiralın yattığı yer.

2 — Suyu besmelesiz içilmiyen çeşme.

3 — Rita Hayworth'un konacağı yer.

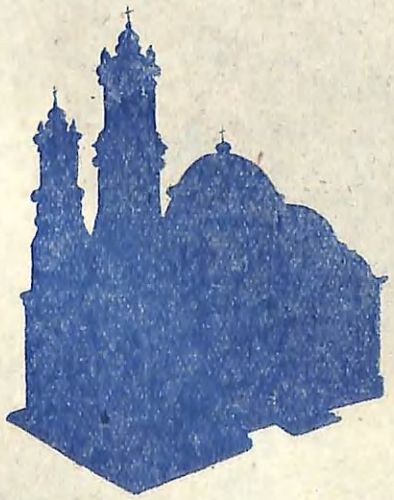

4 — Beyoğlunun başlangıcında ve eğlence yerlerinin ortasında bir m[illegible].

BULMACA

(Bu resme bulacağınız mevzuu yazıp 27 Mayısa kadar bize yollayın. En güzel mevzuu gönderen okuyucumuzun adını ve alacağı mükâfatı 152 nci sayımızda ilân edeceğiz).

— *Amelika bize bir sürü taraktör veriyormuş!*
— *Ne mukabilinde acep?*
— *Tören mukabilinde!*

İSABET

Adamcağız, nasıl teselli edeceğini bilemiyerek arkadaşına:

— Vah vah! İşittim de üzüldüm doğrusu, dedi. Karın senin şoförle beraber kaçmış ha!

Öteki sükûnetle cevap verdi:

— Yo, üzülecek bir şey değil. Şoföre zaten yol verecektim.

DENTOSİL

diş macunu

İnsanın ağzında bir bahar havası yaratır.

Sayı: 148

Sahibi ve yazı işlerini fiilen idare eden
RAMİZ GÖKÇE
Basıldığı yer:
Cumhuriyet Matbaası - İstanbul

Mizah

Kaleci — Bu pörsük top bizim kaleye gol yapamaz!